

‘ψυχῆς’ γὰρ ‘νοσούσης εἰσὶν λατροὶ λόγοι,
ὅταν τις ἐν καιρῷ γε μαλθάσσῃ κέαρ’ (Aesch. Prom. 379).
κατὰ γὰρ τὸν σοφὸν Εὐριπίδην (fr. 962)
‘ἄλλ’ ἐπ’ ἄλλῃ φάρμακον κεῖται νόσῳ·
λυπουμένῳ μὲν μῆθος εὔμενής φίλων,
ἄγαν δὲ μωραίνοντι νουθετήματα.’

Πολλῶν γὰρ ὅντων ψυχικῶν παθῶν ἡ λύπη τὸ χαλεπώτατον πέφυκεν εἶναι πάντων· ‘διὰ λύπην γάρ’ φασί ‘καὶ μανίαν C
γίγνεσθαι πολλοῖς

καὶ νοσήματ’ οὐκ ἴασιμα,

αὐτούς τ’ ἀνηρήσαι διὰ λύπην τινές’ (Philem. fr. 106).

(3.) τὸ μὲν οὖν ἀλγεῖν καὶ δάκνεσθαι τελευτήσαντος υἱοῦ φυσικὴν ἔχει τὴν ἀρχὴν τῆς λύπης, καὶ οὐκ ἐφ’ ἡμῖν. οὐ γὰρ ἔγωγε συμφέρομαι τοῖς ὑμνοῦσι τὴν ἄγριον καὶ σκληρὰν ἀπάθειαν, ἔξω καὶ τοῦ δυνατοῦ καὶ τοῦ συμφέροντος οὖσαν· 15
ἀφαιρήσεται γὰρ ἡμῶν αὕτη τὴν ἐκ τοῦ φιλεῖσθαι καὶ φιλεῖν εἴνοιαν, ἦν παντὸς μᾶλλον διασφέζειν ἀναγκαῖον. τὸ δὲ πέρα τοῦ μέτρου παρεκφέρεσθαι καὶ συναύξειν τὰ πένθη παρὰ φύσιν εἶναι φημι καὶ ὑπὸ τῆς ἐν ἡμῖν φαύλης γίγνεσθαι δόξης. διὸ D
καὶ τοῦτο μὲν ἐατέον ὡς βλαβερὸν καὶ φαῦλον καὶ σπουδαίοις 20
ἀνδράσιν ἥκιστα πρέπον, τὴν δὲ μετριοπάθειαν οὐκ ἀποδοκιμαστέον. ‘μὴ γὰρ νοσοῦμεν’ φησὶν δ ἀκαδημαϊκὸς Κράντωρ,
‘νοσήσασι δὲ παρείη τις αἴσθησις, εἴτ’ οὖν τέμνοιτό τι τῶν
ἡμετέρων εἴτ’ ἀποσπῶτο. τὸ γὰρ ἀνώδυνον τοῦτ’ οὐκ ἄνευ
μεγάλων ἐγγίγνεται μισθῶν τῷ ἀνθρώπῳ· τεθηριῶσθαι γὰρ 25
εἰκὸς ἐκεῖ μὲν σῶμα τοιοῦτον ἐνταῦθα δὲ ψυχήν.’